

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

№4 (5)
КВІТЕНЬ 2005 року

часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

СТРАЖДАННЯ ХРИСТОВІ

Цього року в Луцьку вперше відслужиться так званий загально-міський страждальний хресний хід. Подібно до того, як Ісус ніс Свій хрест на Голгофу, духовенство нестиме його від Христо-воздвиженського храму до Свято-Троїцького собору. На цьому шляху воно зробить 14 зупинок, де будуть прочитані уривки зі Святого Письма. Перед тим, у часі Великого посту подібний хресний хід звершували щонеділі в Свято-Троїцькому соборі після Пасії.

Напередодні Свого урочистого входу в Єрусалим Христос, відкликавши дванадцятьох Своїх учнів, сказав їм: «Ось ми входимо в Єрусалим, і збудеться все написане через пророків про Сина Людського: віддадуть Його язичникам, і поглумляться над Ним, і образять Його, і обплюють Його, і будуть бити, і вб'ють Його. І третього дня воскресне».

У Великий Четвер Церква згадує Таємну Вечерю, на якій Ісус Христос встановив Таїнство Причастя. По суті, цей день спричинив Страждання Христові. Адже Христос передбачав і говорив Своему учневі Петру: «Ще треті півні не заспівають, як ти зречешся Мене». Зрадив Спасителя Юда, своїм поцілунком прирікши Його на хресні страждання...

У кафедральних соборах після літургії здійснюється обряд омивання ніг, коли єпископ подібно до Ісуса Христа омиває ноги священикам, які символізують апостолів. У Патріарших соборах у вівтарі цього дня глава церкви освячує миро, яке починали варити ще у Великий Понеділок.

Під час Таємної Вечері Ісус Христос підніс учням хліб і чашу, поблагословивши: «Споживайте, це є Тіло Мое» і «Пийте з неї всі, це є Кров Моя Нового Заповіту, що за вас проливається».

Цього дня після літургії священик заготовляє Святі Дари, що використовуються для Причастя хворих, які не можуть прийти на сповідь у храм через недугу.

Увечері у храмах вшановуються Страсті, або Страждання, Господні. На Богослужінні, яке вже вважається п'ятничним, читається 12 Євангелій. Люди стоять із запаленими свічками, з якими після відправи йдуть додому, намагаючись, щоб вона не загасла. Однак, якщо не вдасться зберегти по дорозі свічку запаленою, гріха немає. Те, що це може викликати біду, – забобон – і вірити у таке не можна. Свічка може погаснути від найменшого вітру. Коли господарі приходять додому, то над дверима випаляють хрести, які поновлюють рівно через рік.

Страсна П'ятниця – найжалобніший день року. Саме в п'ятницю Ісус Христос був розп'ятий на хресті. Своїми стражданнями і смертю на хресті Син Божий спокутував гріхи всього людства. Цього дня в храмах відправлятиметься Служба винесення Плащаниці, а ввечері – чин її похорону. У Страсну П'ятницю – найсуворіший піст року. Нічого не можна споживати, не приклавшись до Плащаниці. Відправа винесення Плащаниці починається о 14 годині, за 36 годин до Воскресіння. Саме стільки часу Ісус лежав у гробі. Доказом того, що Син Божий був похований і воскрес, свідчить нащадкам Туринська Плащаниця. Учені вже встановили, що вона була саме тим саваном, куди загорнули тіло Розп'ятого Спасителя.

Уперше Святу Плащаницю показали народіві 1898 року, хоча вшановували її на сході ще до 1204 року, а з 1206 – на Заході. Туринський учений, міський голова Айсті перший отримав дозвіл короля сфотографувати Туринську Плащаницю, щоб вірні могли хоча б володіти її копією.

Матеріал Плащаниці повністю просочений кров'ю, яка дає позитивний відбиток. Це шмат дуже давнього, поживлого полотна ручної роботи, небіленого, завширшки 4,3 м і завдовжки 1,1 м. Учені зробили висновки, що така тканина продавалася на єрусалимських ринках у 30-х роках I століття.

Розп'яття було смертю жакливою і нестерпною. Засуджені до страти на хресті втрачали всі свої людські права і смерть їх не повертала. Тіла розп'ятих кидали на поживу звірам чи хижим птахам. У Плащаниці ж ми бачимо Людину рідкісно прекрасних і правильних пропорцій, величного царського образу, який після ганебної, як тоді вважалося, кари був загорнутий у надто дороге полотно і прибраний вишуканими ароматами. Також є докази, що тіло перебувало в Плащаниці недовго. Як відомо, Ісус воскрес третього дня після поховання.

Свята Плащаниця розповідає, скільки страждань переніс Христос через Пілата. Дослідник Барбе постановив, що Ісуса били двоє катів так, щоби металеві кінці впивалися в шкіру.

Нині у світі існує кілька копій Туринської Плащаниці.

Три години Христос переносив страждання на Плащаниці. Він не висів на руках, прив'язаних мотузками. Він висів на товстих цвяхах, розірваних нервових магістралях Своїх рук. І стояв на зазубрених чотирикутних римських цвяхах, що пронизували ступні Його ніг. Ісус постійно піднімався й опускався на живих і розірваних об товсті цвяхи нервах Свого живого тіла. Через Його зусилля зменшувалася асфіксія, напруження грудних м'язів на ту мить послаблювалося. Дихання розширювалося і поширювалося до більш глибоких районів легень. Легені виганяли повітря, і обличчя знову ставало блідим. Для чого робить Він ті зусилля? Щоб сказати нам: «Отче, пробач їм, бо не відать, що творять». І щоразу, щоб сказати це нам, Йому необхідно випростатись, стоячи при цьому на цвяхах, що пронизують Його ноги. Голова Його опускається, а коли Христос відкидає її назад, шипи тернового вінця впиваються в тіло.

Воскрес Христос третього дня, тим самим здолавши муки пекла, показавши перемогу добра над злом.

Підготував Андрій ГНАТЮК, фото Юрія Костюка

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

24 квітня – Вхід Господній у Єрусалим (Вербниця)

Наближається Пасха єврейська. Ісус знов у Віфанії, де проводить суботу. А ввечері наступного дня Він верхи спуститься з Єлеонської гори, прямує до стін Єрусалима. На ослі, символі миру, Христос в'їде як Цар, Який несе примирення. Галилейські прочани супроводжуватимуть Його криками: «Осанна Синові Давидовому! Слава у вишніх!».

У місті – сум'яття. «Хто Це?» – запитують люди, виходячи до воріт. «Це Ісус, Пророк із Назарета», – відповідають богомільці. Вони вітають Його пальмовим віттям. Так прийнято вітати переможця. Вони чекають від Пророка-Месії визволення від влади язичників.

З болем у серці каже Ісус до Єрусалима: «О, якби ти хоч цього твого дня дізнався, що потрібно для миру тобі! Та це приховано нині від очей твоїх...»

Христос уперше не відхиляє захоплення юрби. Він жде, випробовуючи серця людські. До останньої миті не пізно. Він несе

Благу Вість, а люди хочуть сигналу до повстання.

Між ними і Сином Давидовим пролягла прірва. Навіть Його учні пройняті загальним осліпленням. Вони сперечаються між собою, ділячи майбутні місця біля трону...

Оточений народом, але самотній, вступає Ісус до столиці, проходить святковими вулицями. Він продовжує йти через віки, вслухаючись у голоси людей. Він говорить їм: «О, якби ви знали, що потрібно для миру вам! До останньої миті ще не пізно...»

За прот. Олександром Менем підготував Віктор ГРЕБЕНЮК

ЗАЯВА КОНСТАНТИНОПОЛЯ

Нещодавно ЗМІ опублікували заяву делегації Константинопольського Патріархату: «Матір-Церква, Константинопольський Патріархат, вважає, що її дочка – Московський Патріархат – має ту канонічну територію, яка існувала в цій Церкві до 1686 року. Підпорядкування Київської Митрополії Московській Церкві було здійснено без згоди і затвердження Священного Синоду Великої Церкви Христової».

Прес-служба Волинської єпархії, зважаючи на неабияке зацікавлення волинян вищезгаданою заявою, провела прес-конференцію, на якій єпископ Михаїл прокоментував останні події. Зокрема, зазначено, що ця заява є першим кроком активізації процесу визнання Київського Патріархату Вселенським Православ'ям. Це не випадковість чи непорозуміння, оскільки зміна політичної ситуації виявляє чітке бажання

України мати єдину, помісну Церкву. Політичні події в Україні показали, що деякі ієрархи УПЦ МП не бажать, щоб Українська Церква була автокефальною і своєю прив'язаністю до Москви стають дедалі більшою загрозою духовному та національному розвитку української держави. Тому необхідно усвідомити, що самопроголошення автокефалії і боротьба за її визнання – єдиний шлях здобути дійсно Українську Церкву, оскільки в священних канонах немає чітко регламентованих способів утворення автокефальної Церкви. Сьогодні особливо необхідно гуртуватись навколо Київського Патріархату та публічно відстоювати своє священне право бути членом саме автокефальної Української Православної Церкви – загальновизнаної, рівної серед інших Православних Церков.

Прот. Віталій СОБКО,
прес-секретар єпархії

НОВИНИ

Презентація братських книг
у Горохові

У районній бібліотеці Горохова відбувся творчий звіт-презентація Волинського крайового братства ап. Андрія Первозваного. Учасникам заходу було представлено книги, що завдяки братчикам побачили світ протягом останніх чотирьох років, більшість із яких фактично «воскресли», оскільки раніше їх нараховувалося в Україні лише по кілька примірників. У заході взяли участь благочинний Горохівського району прот. Андрій Сидор, голова райдержадміністрації Ярослав Довгополов, голова Братства Андрій Бондарчук, відомий журналіст і письменник Петро Боярчук та інші.

Уперше волинську жінку нагороджено орденом св. Варвари
Нещодавно єпископ Михаїл урочисто вручив викладачці Центру християнського виховання дітей і молоді Тетяні Толочко високу нагороду УПЦ Київського Патріархату – орден святої великомучениці Варвари. Святейший Патріарх Філарет уперше удостоїв відзнакою такого рівня волянню, яка вагомо долучилася до розвитку української

Фото прот. Віталія Собка

духовної культури. Тетяна Толочко, яка нещодавно відзначила славний ювілей, є багаторічним керівником хору Центр – відомого на Волині дитячого творчого колективу, що нараховує понад 120 співців. Завдяки її натхненній праці, в репертуарі хору понад 100 творів української й світової духовної музики.

Освячено монастирський храм

Преосвященний Михаїл звершив освячення домового Свято-Успенського храму жіночого монастиря Різдва Христового у Володимирі-Волинському. Після урочистого Богослужіння владика звернувся з повчальним словом, в якому подякував за сприяння швидкому облаштуванню церкви та підкреслив важливість розвитку монастирського життя в Україні. Адже саме подвиги монахів є важливою складовою моральної чистоти суспільства.

Єпископ Михаїл привітав римо-католиків із Пасхою

На запрошення римсько-католицького єпископа Маркіяна Трофим'яка єпископ Михаїл побував на Пасхальній месі у соборі святих Петра і Павла в Луцьку. Вітаючи християн-католиків, владика зазначив: «Найбільша радість для людини буває лише тоді, коли в ній живе Сам Христос, Який воскрес із мертвих».

Фото Сергія Дубинки

Привітав римо-католиків з найбільшим святом і благочинний Маневичького району о. Михайло Мельничук. У Маневичах досить давно склалися дружні стосунки між громадами Київського Патріархату й Римо-Католицької Церкви. Як повідомив благочинний, на Різдво та Великдень спільноти традиційно вітають одна одну і взаємно відвідують найголовніші святкові Богослужіння.

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

ДИВА У СЕЛІ ДУБОВЕ

6 травня громада цього села святкуватиме престольний празник,
а настоятель храму о. Іван Бонис відзначає своє 35-річчя 20 квітня

Три відродження святині

Історія чи не кожного населеного пункту розпочинається з церкви. Адже, зазвичай, це найдавніша споруда, яка увібрала у себе всю складність минушини, надії і розчарування людей, чий рід століттями вкорінився у цій землі.

Церква святого Юрія в селі Дубове збудована не так давно. Але її історія сягає значно глибших років. Старожили, які записували життя парафії, уже померли. В офіційних документах лише раз, під 1814 роком, згадується про існування церкви в цьому селі. Тоді тут діяла церковноприходська школа. Про її будівничих і те, на честь кого була

освячена, – жодного слова. Більше у пам'яті людей збереглося інформації про історію парафії у ХХ столітті. Спорудження храму до 1914 року тривало на пожертви селян. Ініціаторами будівництва, яким керував староста села, виступили тоді Степан і Роман Борисюки. Але незабаром церкву спалили. Від того храму вцілів лише хрест, який нині стоїть на церковному подвір'ї.

Друге будівництво храму розпочалося наприкінці 20-х – на початку 30-х років. Уже тоді вона була освячена на честь святого Юрія Змієборця і служив тут отець Іван (архієпископ Ігор) Губа, який помер 24 листопада 1966 року. Однак і ця святиня простояла недовго. Під час війни німці спалили село, а разом з ним і храм. А перед тим люди закопали дзвони в клуні тодішнього старости. Про місце знали всього кілька чоловік. З тією таємницею вони і відійшли в інший світ...

1992 року розпочалося третє відродження святині. Староста церкви Андрій Безека згадає, що ніхто не відмовлявся допомогти. Розписував храм Микола Сьомик, пізніше односельчанин Віктор Мороз, а разом з ним і Степан Солонуха. За якийсь рік-другий на невисокому пагорбі на околиці села серед поля церква зяснила своє красою. Це ззовні вона здається не дуже великою, а всередині – місця вистачить кожному. 6 травня 1994 року храм знову освятили. А кількома роками раніше Бог відкрив дубівчанам і таємницю дзвонів. На місці, де їх закопали, оселився Макар Мишковець. Однієї весни, орючи город, він

зачепив верхівку. Однак значення цьому не надав. Подумав: камінь. Очевидно, рано було ще показувати благовісти селу. А вже наступного року про закопану реліквію знали всі. Спочатку дістали менший дзвін і, знаючи, що поруч мають бути інші, одразу віднайшли більший. Загалом дзвони пролежали в землі 50 років. Куди поділись три найменші, достеменно не знає ніхто. Ті, що залишилися, виліті 1914 року на заводі імені Островського Чернігівської губернії. Поки храму в селі не було, благовісти

передали для тимчасового користування в ковельський собор. Але коли прийшов час дзвони повернути, виникла проблема. Міське духовенство воліло лишити їх у себе, мовляв, тут більше населення, а отже, дзвони необхідніші. Добитись того, щоб вони знову скликали на Службу дубівчан, допоміг Полікарп Шафета, звернувшись із проханням до владики...

Скільки-то радості було! Як залунали дзвони, як почуло їх село, то люди стали сходитися сюди й тішитися, і радіти, і плакати, – згадає дубівчанка, літописець парафії Ганна Кузик.

Сучасне життя парафії

22 лютого 1996 року настоятелем парафії в селі Дубове владика Яків призначив уродженця Львівщини отця Івана Бониса. Священником він мріяв стати з дитинства, але розумів, що це надто висока відповідальність. Уже з семи літ усвідомлював роль церкви. Спочатку вступив до кооперативного училища, а вже після його закінчення бабуся переконала піти вчитись на священика.

– Я розумів, – згадає отець Іван, – що треба більш ретельно вчитися, читати Богословську літературу, багато молитися, постити і пам'ятати, що ти не просто священик. Коли прийшов на цю парафію, спочатку було важко, адже довгий час храму в селі не було. Треба було похрестити багатьох людей, повінчати шлюбні пари. А найбільше людей цікавив Закон Божий, і в священника з'явилася бажання їх навчати...

У листопаді 1999 року в мешканки села Дубове Агафії Кучеренко оновилося ікона Казанської Божої Матері. Коли жінка вранці поралася по господарству, побачила на образі сяйво. Чутки про диво дійшли аж у Луцьк. Прикладатися до чудотворної

ікони поїхав митрополит Яків, і того дня її з будинку пані Агафії перенесли в храм. Цього дня зцілилася тітка господині. Її викручені руки поступово випрямилася. Згодом від образу зцілився хлопчик. Торік на парафії відзначили 5-річчя його оновлення та 10-ліття освячення храму.

Ще одне резонансне зцілення від ікони можна було спостерігати в сім'ї Євдокії Горбач. У її внучки було хворе серце. Ковельські лікарі розводили руками. Стан дівчинки був критичний, вона перебувала при смерті. Важкою виявилася недуга і для луцьких лікарів. Зцілитися допомогла лише Богородиця, молебень до якої біла чудотворної ікони замовила бабуся хворої дівчинки.

...Отець Іван уперше в Ковельському районі запровадив у школі уроки християнської етики. У газеті «Вісті Ковельщини» ініціював створення релігійної рубрики «Духовні вісті».

3 травня минулого року отця Івана призначено благочинним Ковельського району. За цей час кількість парафій у районі зросла з 16 до 19, які обслуговують 14 священників. А загалом парафій – 26. Непогано складаються стосунки з отцем Романом із Московського Патріархату, що є в селі запорукою спокою.

У житті настоятеля Свято-Юрійського храму села Дубове було дві заповітні мрії. Одна – стати священником – уже збулася. Інша – створення в Україні Помісної Православної Церкви. Вірити, що збудеться і ця.

Андрій ГНАТЮК, фото автора

У Ківерцівському благочинні постане новий храм

Цього ж дня преосвященний прибув до с. Хопнів Ківерцівського благочиння з нагоди освячення хреста та місця під будівництво храму свв. Петра і Павла.

Фото Романа Нестера

Після Богослужіння владика подякував громаді за ревність у вірі, яка спричинила відповідальне рішення – збудувати церкву. «Слава Богу, – сказав єпископ, – що сьогодні, як і колись, знаходяться люди, мета котрих – не особисте матеріальне збагачення, а пошук і надбання вічних цінностей, серед яких і будівництво храмів».

Угода про співпрацю Церкви й лікарні

У Волинській обласній клінічній лікарні єпископ Михаїл та головний лікар Іван Сидор підписали угоду про співпрацю Управління Волинської єпархії й лікарні. Угода декларує намір Церкви здійснювати духовну опіку над медичним закладом через постійне служін-

Фото Сергія Дубинки

ня капеланів при лікарняній каплиці та провадження пастирської опіки над персоналом та пацієнтами. Аби підкреслити важливість події та заручитись заступництвом св. Миколая Чудотворця, цього дня до лікарні було перенесено ковчег з частинкою його мощей та відслужено акафіст.

Віче скорботи

На Луцькому меморіалі відбулося віче скорботи з нагоди вшанування багатотисячних жертв, що їх зазнали українці Холмщини, Надсяння, Лемківщини, Підляшшя, Бойківщини під час масового нищення українських сіл поляками. Панахиду по невинних жертвах відправив священник Свято-Троїцького собору в Луцьку прот. Микола Нецькар.

Пожежа в семінарії

31 березня, близько 2-ої години, сталася пожежа у Волинській духовній семінарії. Утрачено половину даху та верхнього навчального корпусу. На щастя, обійшлося без жертв і врятовано найголовніші матеріальні цінності – бібліотеку й музичні інструменти. Серед

Фото Сергія Дубинки

причин пожежі вогнеборці висувають необережне поводження з вогнем або навмисний підпал невідомими особами. Можливий і політичний мотив, оскільки під час Помаранчевої революції семінарія була центром допомоги мешканцям наметового містечка.

Підготував прот. Віталій СОБКО

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ЧИ ДОСТОЙНО ПРИСТУПАЄМО ДО НАЙСВЯТІШОГО?

Запитання читача:

Що треба, аби добре посповідатись і правильно причаститись?

Відповідає протоієрей Віталій Собко:

Православна Церква нас навчає, що Покаяння – це таїнство, в якому віруючий сповідує, тобто розкриває усно свої гріхи Богу в присутності священника і отримує через останнього прощення гріхів від Самого Господа Ісуса Христа. Отож, якщо усвідомлюємо, що в гріхах ми втрачаємо благодать Святого Духа, що наша грішна душа хворіє і перебуває у стані духовної смерті, що втрачаємо бажання і можливість спілкуватися з Богом і служити Йому, то мусимо покаятися – прийняти ніби друге Хрещення, духовно переродитись, оновити, очистити й воскресити душу для відновлення порушеного спілкування з Богом.

Аби це справді відбулося, необхідно зробити таке:

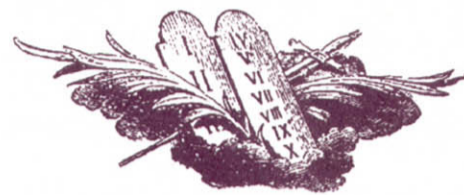
1. Усвідомити свою гріховність перед Богом і людьми.
 2. Згадати, які вчинили гріхи з часу останньої Сповіді, або які забули сказати на останній Сповіді, або які, борючись Боже, свідомо приховували.
 3. Збудити в своєму серці щирий жаль, що своїми гріхами завдано образи Господу Богу і ближнім.
 4. Твердо вирішити виправитися.
 5. Переглянути свої стосунки з кожним ближнім і примиритися зі своїми кривдниками й винуватцями.
- Якщо постарались все це виконати, тоді:
6. Напередодні Сповіді й Причастя читаємо молитовне правило, яке є в молитовнику, та постимо. У день же Сповіді й Причастя зранку нічого не споживаємо, починаючи з півночі.
- І ревним християнам, і вірним, котрі, на жаль, рідко приходять до храму, необхідно звертати увагу, як саме відбувається порядок Сповіді уже в храмі.
7. Чекаючи у храмі своєї черги,

молимося, щоб Господь дарував істинне покаяння, читаємо відповідні молитви з молитовника.

8. Підходимо до священника, хрестимося і прихиляємо голову до ікони та хреста.
 9. Повідомляємо священникові точну або приблизну дату останньої Сповіді та перераховуємо всі свої гріхи, які пам'ятаємо, починаючи від найважчих. Називаємо найперше гріхи проти Бога, Церкви, а потім і провини перед ближніми.
 10. Відповідаємо на запитання священника та слухаємо його поради.
 11. Приймаємо від священника накладену покуту, якщо вона буде встановлена ним.
 12. Посповідавшись, хрестимося й цілуємо образ, хреста і відходимо.
 13. Після Сповіді побожно слухаємо молитви Служби Божої і чекаємо на прийняття святого Причастя.
- Спостерігаючи за людьми, які чекають на Причастя, інколи складається враження, що вони це слово розуміють інакше. Не усвідомлюють, що під виглядом хліба і вина приймаємо істинні Тіло і Кров Господа Ісуса Христа і цим таємниче з'єднуємося з

Христом та стаємо причасниками вічного життя.

14. Чекаючи своєї черги, молимося, щоб Господь сподобив достойно причаститись.
15. Приступаючи до чаші з Причастям, не хрестячись, складаємо руки хрестоподібно на грудях, голосно називаємо своє повне хрещальне ім'я, широко відкриваємо уста і приймаємо Причастя.

16. Після Причастя, поцілувавши низ чаші, але не цілуєчи ікон, відходимо до записки. І лише після цього можемо прикладатися до святих образів, мощей, хреста.
17. Приймавши Причастя, залишаємось у храмі до кінця Богослужіння, слухаємо подячні молитви Служби Божої та дякуємо Богові за даровану милість.

НА НАШ ПОГЛЯД

ЯКОЮ МІРОЮ МІРЯЄТЕ?..

Одна молода сім'я охрестила свою першу дитину в храмі Київського Патріархату. Через деякий час вони привели дитя до Причастя, але вже в церкву Московського Патріархату. Священик, довідавшись, що хлопчик охрещений в Київському Патріархаті, не допустив його до Причастя, аргументувавши це тим, що він не визнає жодного Таїнства в Українській Церкві за дійсне, а тому цю дитину потрібно перехрещувати. Погодьтеся, знайома історія. Дуже часто ми чуємо такі докори: ви неблагодатні, неканонічні тощо. Але як є насправді?

З канонів і церковних правил відомо, що через Хрещення приймаються в Православну Церкву язичники, юдеї, магометани. Крім того, через хрещення повинні прийматись послідовники християнських течій, які помиляються в головних догматах православної віри, спотворюють православне вчення про Св. Трійцю і здійснення таїнства Хрещення. Чи належить до таких Київський Патріархат? Однозначно, – ні!

Що стосується другого таїнства Православної Церкви – Миропомазання, – то через нього повинні прийматись послідовники тих течій, які здійснюють Хрещення правильно, але помиляються в догматах віри (наприклад, п'ятдесятники, баптисти). Також очевидно, що Київський Патріархат до таких не належить.

Отже, ні перехрещувати, ні вдруге здійснювати миропомазання над вірними Київського Патріархату категорично недопустимо. Більше того, всі священні висвяти, згідно з 68-м правилом Карфагенського собору, які відбулися в Київському Патріархаті, повинні визнаватись дійсними іншими православними Церквами: «...рукоположені донатистами, якщо виправляться і захочуть приступити до кафоличної віри, нехай не будуть позбавлені прийняття в своїх ступенях...».

За вченням блаженного Августина, таїнства, хоч би де вони були здійснені, залишаються таїнствами і святими самі по собі. Відповідно до 8-го правила I Нікейського собору, духовенство «розкольників» (як називають нас у Московському Патріархаті) приймалося у Церкву в існуючому сані, через покладання рук. Коли ж на VII Вселенському соборі у зв'язку з прилученням до Православної Церкви єпископів-іконоборців постало питання про тлумачення цього правила, то св. Тарасій сказав, а собор схвалив, що «покладання рук» означає «благословення». Тому стає незрозумілим, чому духовенство Московського Патріархату не визнає таїнств і обрядів Київського Патріархату. Очевидно, причини в політиці та в боротьбі за володіння територіями.

Дуже чітко про це говорить св. Василій Великий, який, до речі, як і св. Мелетій Антіохійський та св. Кирило Єрусалимський, був рукоположений еретиками, аrianськими єпископами, а св. Анатолій Константинопольський – еретиком Діоскором. Так от, св. Василій Великий у своєму 1-му правилі говорить: «...З самого початку отцям прийнято було хрещення еретиків відкидати, а ХРЕЩЕННЯ РОЗКОЛЬНИКІВ, як не чужих Церкві, ПРИЙМАТИ...»

Що це значить? Це значить, що таїнство Священства в Київському Патріархаті має визнаватись іншою Православною Церквою. Для підтвердження цих слів звернімося до історичних прецедентів Російської Православної Церкви. Патріарх Сергій (Страгородський) досить суворо проводить юридичний аналіз канонічного послання св. Василія Великого святих Амфілохію і робить такий висновок: «Той, хто навертається, приймаючи від Церкви те, що йому не вистачає, – зберігає на собі дійсними всі ті таїнства, які могла дати йому інославна спільнота, тобто, сама ж Церква... Вона, відлучаючи розкольників і самочинників від спілкування, молитов і Євхаристії, „деяке правило спілкування“ за ними все ж таки зберігає, що і дає можливість цим таїнствам бути дійсними.»

А митрополит Філарет (Дроздов) щодо визнання тієї чи іншої Церкви істинною має таке міркування: «Ти хочеш змусити мене судити. Знай же, що, тримаючись слів Писання, ніяку Церкву, яка сповідує, що Ісус є Христом – Помазаником Божим, я не наслідую назвати ложною.»

У Росії є праймні три високоповажні православні конфесії: Російська Православна Церква, Закордонна Російська Православна Церква, Старообрядницька Російська Православна Церква. Усі вони не

мають між собою євхаристійного єднання. РПЦ чітко і відкрито визнає існування розколу, який триває не одне десятиліття, а щодо старообрядців – століття. 1908 року, як описується в книзі Ф. Є. Мельникова «Блуждающее богословие», волинський архієпископ РПЦ Антоній під час публічної бесіди в Санкт-Петербурзі сказав, що старообрядницькі клірики є простими мирянами, але, якщо вони прийдуть з покаанням до Церкви, то він зможе прийняти їх у тому священному сані, в якому вони були у своїй Церкві. До нього звернувся старовір:

- Скажіть, владико, присутній тут старообрядницький священник Микита Шведов, по-вашому, мирянин?
- Так!
- А ваша Церква може визнати його дійсним священником?
- Може, якщо він з нею примириться. Нині ж він для мене є простим мирянином.
- Тобто він такий же мирянин, як і я?
- Так, звичайно, – відповів архієпископ.
- Добре. Уявіть, що і я примирюсь з вашою Церквою. Може, вона і мене визнає священнослужителем?
- Але ж ви нерукоположені! – здивувався владика Антоній.

Церкви в існуючому сані. А це означає, що визнаються дійсними і їхні хіротонії та таїнства, що ними здійснюються.

Чому ж охрещені в Київському Патріархаті прирівнюються до адвентистів, юдеїв та, врешті-решт, мусульман чи язичників? Хіба РПЦ не приймала без рукоположення в існуючому сані кліриків різних анафемованих розколів, в тому числі й тих, які там отримували священство? Багатьом агресивним каноністам, напевно, було б цікаво прочитати цей список:

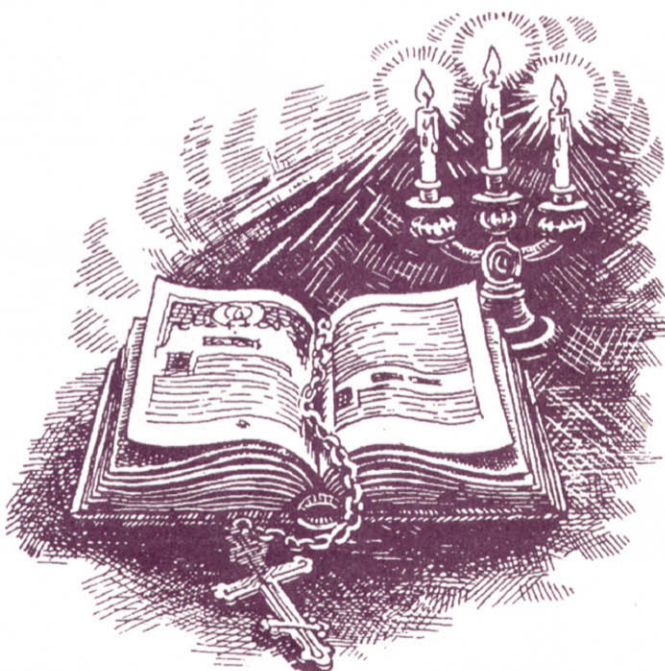
- Яків (Акксерсай): 10.09.1965 рукоположений у розколі на єпископа Закордонної РПЦ, а через 7 років, 20.08.1972, прийнятий до РПЦ без перерукоположення з титулом «Гаазький і Нідерландський»;
- Іоан (Троянський): 11.12.1922 рукоположений в обновленському розколі на єпископа, а 1925-го – прийнятий в існуючому сані з титулом «Акмолінський, вікарій Омської єпархії»;
- Петро (Савельєв): 30.09.1923 рукоположений у тому ж розколі на єпископа Стерлітамацького, вікарій Уфінської єпархії, а 4.08.1924 – прийнятий в існуючому сані; з 1927 – єпископ Серганський, з 28.10.1932 – єпископ П'ятигорський;

відомий священник Олег Стеняєв рукоположений у Закордонній РПЦ. Прийнятий до РПЦ без перерукоположення 1993 р.

Цей список можна продовжувати, бо не лише РПЦ приймала і приймає рукоположених у розколах священників та єпископів в існуючому сані, але й Константинопольський патріарх Варфоломій. До прикладу: американська частина Української Автокефальної Православної Церкви перейшла під омофор Константинополя без усіляких додаткових рукоположень, хрещень чи миропомазань. А це свідчить про те, що і в Київському Патріархаті були і є дійсними всі таїнства.

На жаль, дуже часто наші брати з Московського Патріархату виголошують слова про безблагодатність, про недійсність таїнств тощо. Але ми завжди закликаємо їх не квапитись з тотально-негативним підходом до нашої Церкви. Коли ж над подібними питаннями роздумував преподобний Антоній Великий, то йому відкрились такі слова з Неба: «Антонію! Пильнуй себе!» Тобто – «попільнуйся про своє власне спасіння, а спасіння інших віддай Промислу Божому». Цим об'явленням хоча б інколи корисно обмежуватись і нам, у межах нашого земного життя.

Протоієрей Віктор ПУШКО

– Ну й що з того? Адже, по-вашому, я такий же мирянин, як і отець Микита. Як же це: цього мирянина ваша Церква може визнати священником, а мене – ні? Чому таке нерівне ставлення? – обурився старовір.

– Ви ж самі себе вважаєте мирянином, то як же Церква може визнати вас духовною особою?

Устами волинського архієпископа Антонія підтверджується постулат, що єпископи і священники з так званих розколів приймаються до «визнаної» Православної

ПОВЧАННЯ

ПОКАЯННЯ

Сергій скоїв важкий вчинок: украв гроші в свого однокласника і витратив їх на різні дрібниці. Пізніше він підійшов, вибачився і повернув украдене, віддавши свої заощадження, але почуття провини не покидало його.

Товариш Петро порадив піти до церкви і на сповіді назвати цей гріх перед Богом і священником. Так і вирішили. Наступної неділі хлопці були в храмі.

Після сповіді Сергієві стало значно легше. Коли хлопці виходили з храму, священник звернувся до Петра: «Ти привів товариша до сповіді – це добре. Але чому ти сам так довго не сповідаєшся?» – «У мене багато гріхів, отче, але всі вони маленькі і не шкідливі» – відказав Петро. Священник подумав хвилину і відповів: «От що вам треба зробити. Нехай кожен з вас принесе камінь такої величини, яка відповідала би його гріхам».

Хлопці пішли. Незабаром повернувся Петро, ледве пересовуючи великий камінь, і зі стогоном поклав до ніг священника. Через деякий час повернувся і Сергій. Він важко дихав і приніс цілу торбу дрібних камінчиків.

«Бачиш, Петре, – сказав отець, – твої дрібні гріхи, складені до купи, так само важкі, як і один великий гріх Сергія. А зараз заберіть ваше каміння і занесіть на те саме місце, де ви його взяли».

Петро з трудом, але заніс важкий камінь на те місце, де його взяв. А Сергій повернувся і сказав, що це завдання виконати неможливо. Він не запам'ятав місце, де збирав камінці.

– Гріхи – як те каміння, – повчав священник. – Якщо хтось і вчинив великий гріх, це великим тягарем лежить на його совісті: якщо, однак, він дійсно кається, тобто щиро жалкує про вчинене, визнає свою провину, то отримує прощення від Бога, позбавляється тягара на серці і Господь допомагає йому виправитися й стати кращим. Але якщо хтось увесь час робить злі, хоч і невеликі вчинки, – не відчуває, що несе на серці великий тягар, він не кається, не визнає себе винним, а тому не виправляється. А його дрібні гріхи обов'язково переростають у великі. Отже, – завершив свою бесіду священник, – треба уникати не лише великих, але й дрібних гріхів.

НА КРИЛАХ МОЛИТВИ ДО НЕБА

Минулого разу ми дізнались, що ниточкою, яка зв'язує нас з Богом, є молитва. Сьогодні ми продовжуємо говорити на цю тему. Поміркуймо. Де можна молитись? Щоб дізнатись, де ми можемо розмовляти з Богом, спочатку необхідно пригадати, де Він знаходиться. Бог, подібно до повітря, знаходиться всюди. Повітря є в нашій кімнаті, за вікном кімнати і на великій відстані звідси. Воно також є всередині нашого тіла. Так само Бог – всюди оточує нас, і навіть є всередині нас. Він бачить нашу душу, чує не лише наші слова, а й думки. Оскільки, Бог присутній всюди, то розмовляти з Ним можна в будь-якому місці.

Коли ми молимося вдома, в яких випадках найчастіше це робимо? Молитись перед тим, як сісти за стіл, а також після їжі. Молимося ввечері, перед тим, як лягати спати. Промовляємо молитви, коли вранці стали з ліжка. Коли йдемо з дому – просимо в Бога щасливої дороги. Християни моляться перед усякою важливою справою і після неї.

Сторінку підготував свящ. Андрій РОТЧЕНКОВ, викладач Центру християнського виховання дітей та молоді (м. Луцьк)

Але найголовніша молитва здійснюється, коли люди моляться в церкві. Ісус Христос сказав: «Якщо зібрались двоє чи троє людей в ім'я Моє, – тобто молитись, читати Боже слово або чинити добрі справи, – тоді Я знаходжусь серед них».

Чому молитва в церкві така важлива? Коли багато людей з'єднують свою молитву – вони збільшують її силу.

Онук запитав свого дідуся: «Чому мені обов'язково ходити до церкви? Невже не можна молитися і читати Боже слово вдома?» Дідусь відчинив дверцята печі і дістав звідти гарячу вуглинка. «Дивись, що з нею буде», – сказав він онуку. Вуглинка поступово згасала. Потім дідусь знову повернув її в вогонь до інших вуглинок, і вона знову зачервоніла. Дідусь пояснив, що вуглинка підтримують горіння одна одної, кожна своїм жаром. Так і люди. Коли вони складають дружну церковну сім'ю, то підтримують одне одного, моляться одне за одного, допомагають в бідах і труднощах. Але якщо людина не хоче бути в церковній громаді, тоді вона не має

підтримки і допомоги. Тоді віра і любов у її серці можуть згаснути.

Ми просимо молитися за нас не лише своїх братів і сестер з церкви, не лише своїх земних друзів, але й небесних. Найперше ми просимо молитися за нас до Бога Пречистої Діви Марію. Адже ми знаємо, що Бог швидше вислуховує людей слухняних Йому, людей з незабрудненими гріхом серцями. Діва Марія за чистоту свого серця була вибрана Богом серед усіх жінок світу, щоб народити Ісуса Христа. Коли Спаситель помирав на Хресті, Він сказав Своему улюбленому учневі Івану, вказуючи очима на Діву Марію: «Це мати твоя». До Діви Марії Христос сказав: «Це Син Твій». Цими словами Ісус Христос через апостола Івана зробив всіх нас дітьми Богородиці, доручив нас її материнській опіці.

Також ми просимо молитись за нас святих, особливо наших небесних заступників і покровителів: святого або святу, ім'я яких ми носимо. Ще просимо молитовної допомоги в нашого ангела-охоронителя.

ОФІЦІОЗ

Священника Віталія Голяна призначено настоятелем Хрестовоздвиженського храму в Нововолинську (указ №21 від 14 березня 2005 р.).

Священника Миколая Вакулінського призначено священником Свято-Троїцького храму в Маневичах (указ №21/а від 21 березня 2005 р.).

Священника Артема Кованського призначено священником храму Різдва Пресвятої Богородиці в Рожищі (указ №22 від 21 березня 2005 р.).

Протоіерея Василя Мельничука призначено священником Свято-Покровського храму в Іваничах (указ №23 від 21 березня 2005 р.).

Протоіерею Петрові Левочку за порушення церковної дисципліни, недобросовісне ставлення до виконання своїх пастирських обов'язків, непослух правлячому архієреєві оголошено догану з занесенням в особову справу (указ №25 від 22 березня 2005 р.).

Протоіерея Івана Семенюка, благочинного Луцька, призначено обласним благочинним (указ №26 від 28 березня 2005 р.).

Священника Миколая Козаченка призначено священником Свято-Миколаївського храму в Камені-Каширському (указ № 28 від 29 березня 2005 р.).

Священника Богдана Тимощука звільнено від обов'язків настоятеля Свято-Успенського храму в с. В'язівно та парафії в с. Проходи Любешівського благочиння (указ №29 від 29 березня 2005 р.).

Священника Миколая Сегета призначено настоятелем Свято-Успенського храму в с. В'язівно та парафії в с. Проходи Любешівського благочиння (указ №30 від 29 березня 2005 р.).

Священника Віталія Юрочка звільнено від обов'язків настоятеля Свято-Духівського храму Берестечка Горохівського благочиння та зараховано поза штат Волинської єпархії з правом переходу в іншу єпархію (указ №31 від 31 березня 2005 р.).

Священника Петра Приступу звільнено від обов'язків настоятеля Свято-Успенського храму в с. Городище Ковельського районного благочиння та за порушення церковної дисципліни заборонено в священнослужінні (указ №32 від 1 квітня 2005 р.).

Священника Валерія Божка призначено настоятелем Свято-Успенського храму в с. Городище з правом обслуговування с. Гредьки Ковельського районного благочиння (указ №33 від 1 квітня 2005 р.).

Священника Олега Грималюка призначено настоятелем храмів святих Петра і Павла в с. Клевецьк та Різдва Пресвятої Богородиці в с. Ружин Турійського благочиння (указ №33/1 від 1 квітня 2005 р.).

Священника Ростислава Дідуха звільнено від обов'язків настоятеля храмів святих Петра і Павла в с. Клевецьк та Різдва Пресвятої Богородиці в с. Ружин Турійського благочиння (указ №33/2 від 1 квітня 2005 р.).

Указом №34 від 4 квітня 2005 р. створено паломницьку службу Волинської єпархії, затверджено її положення та призначено її головним координатором **Савчук Ларису Миколаївну**.

ВІТАННЯ

Храмові свята:

каплиця Воскресіння Господнього в Луцькій міській клінічній лікарні (настоятель священник Олег Походзей);

церква св. Юрія Переможця в с. Дубове Ковельського районного благочиння (настоятель протоіерей Іван Бонис);

церква св. Юрія Переможця в Луцьку (настоятель протоіерей Микола Цап);

церква св. Юрія Переможця у Володимирі-Волинському (настоятель ігумен Матвій (Шевчук);

церква св. Юрія Переможця в с. Сенкевичівка Горохівського благочиння (настоятель протоіерей Богдан Яким);

церква св. Юрія Переможця в с. Грем'яче Ківерцівського району Цуманського благочиння (настоятель священник Андрій Гусак);

церква святих Бориса і Гліба в с. Марковичі Локачинського благочиння (настоятель священник Тарас Шеретько).

Мал. І. Дацюк

Ювілеї:

протоіерей Іван Бонис (настоятель Свято-Юр'ївського храму в с. Дубове і благочинний Ковельського районного благочиння) – 20 квітня – 35 років;

протоіерей Олег Ткачусь (настоятель Свято-Покровського храму в Ківерцях і благочинний Ківерцівського благочиння) – 21 квітня – 40 років;

протоіерей Юрій Косаревич (настоятель Свято-Пантелеймонівського храму у Волинській обласній клінічній лікарні) – 6 травня – 65 років;

священник Андрій Шак (настоятель Свято-Іванобогословського храму в с. Губин Горохівського благочиння) – 18 травня – 30 років.

Владика Михаїл, єпархіальне управління та редакція часопису щирозадушечно вітають церковні громади з храмовими святами, а священників – з ювілеєм!

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях! Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку!

Свідоцтво про державну реєстрацію:
ВЛ №219 від 03.08.2004 р.
Віддруковано у МП «Зоря».
м. Луцьк, пр-т Волі, 2, тел.: 8 (03322) 46038
Наклад: 4000. Ціна договірна.
Зам. № 256 від 08.04.2005 р.

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату
Передплатний індекс: 91241
Засновник і видавець:
Управління Волинської єпархії Української
Православної Церкви Київського Патріархату.
Адреса редакції: 43025, м. Луцьк,
Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 722182
pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакційна колегія:

Прот. Віталій СОБКО (заступник головного редактора), **свящ. Андрій РОТЧЕНКОВ** (редактор дитячої сторінки), **Ірина ДАЦЮК** (художній редактор), **Віктор ГРЕБЕНЮК** (літературний редактор, коректор), **Олександр ПАВЛОВИЧ** (верстка та дизайн, ТЗОВ «ІНЦІАЛ»), **Галина МЕЛЬНИК** (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього є обов'язковим. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.